

denne Understøttelseskasse har vokset sig stor, erklærer: Nu ophæver jeg den og inddrager hele Kapitalen, jeg skal nok opfylde de Forpligtelser, som Kassen har — saa vilde man dog finde, at en saadan Fremgangsmaade ikke var ganske tiltalende. En lignende Betragtning, synes jeg, at man kunde gøre gældende med Hensyn til Ophævelsen af denne Fond, i alt Fald saa længe der ikke foreligger tilstrækkelige Oplysninger om Berettigelsen af at inddrage den i Statskassen. Nu kunde man vel sige, som ogsaa den ærede Ordfører sagde, at naar Staten overtager Forpligtelserne, saa ere de paagældende jo sikre nok. Dertil vil jeg svare, at det er dog ikke saa ganske sikkert. Det er ikke 100 Aar siden, at den danske Stat var fuldstændig bankerot, og der er ingen, som kan borge for, at en saadan Misere ikke kan indtræffe igen. Det er heller ikke ubekendt, at adskillige Stater i Europa ere fuldstændig insolvente, og noget lignende kunde tænkes at blive Tilfældet med vor Stat, hvad jeg naturligvis ikke haaber. Dette skal jeg i øvrigt ikke komme ind paa, jeg skal se ganske bort herfra, men selv om man altsaa gaar ud fra, at Staten er tilstrækkelig sikker til at opfylde de Forpligtelser, der hvile paa Fonden, finder jeg dog, at det maa fremhæves, at det ikke er ganske sikkert, at de Personer, som ere loftagende i Fonden, som ere Interessenter i den, altsaa alle de Personer, der i sin Tid vare ansatte ved den sjællandske Jernbane, ikke faa en ringere Stilling end nu ved at skulle have deres Pension af Statskassen i Stedet for af Reservefonden. I denne Henseende skal jeg henvise til Loven om Statsbanernes Ordning af 1903, § 35, hvor det udtrykkeligt staaar, at de Embeds- og Bestillingsmænd, som ved Lovens Ikrafttræden vare undergivne Bestemmelserne af 10. Maj 1869 om Alderdomsforsørgelse, kunde forlange deres Alderdomsforsørgelse udredet af Reservepensionsfonden. Altsaa have de efter min Mening ligefrem Krav paa at faa deres Alderdomsforsørgelse af denne Fond. Vil man nu ophæve den, er det dog muligt, at deres retlige Stilling ikke bliver saa god, som den er nu. — Det er altsaa i Henhold til disse Betragtninger, at Mindretallet anser det for betænkeligt for Tiden at tiltræde § 5. Der foregribes jo heller ikke det mindste ved at udstemme denne Paragraf. Naar den ærede Ordfører udtalte, at saa vilde Forholdet blive saaledes, at Brandskaderne skulde udredes af Statskassen, saa kan jeg ikke være

ganske enig med ham deri, for der kan jo godt oprettes en særlig Fond, fordi man ikke netop tager Beløbet af denne Reservepensionsfond.

Mindretallets Standpunkt er altsaa det, at vi ønske fyldigere Oplysninger, som kunne give os Vished for, at man ikke gør Uret imod nogen ved at ophæve Fonden. Naar Oplysningerne foreligge, kan man altid tage Spørgsmaalet op, om det er rigtigt at ophæve Fonden. Derfor skal jeg tillade mig paa Mindretallets Vegne at anbefale dette Ændringsforslag Nr. 7 til det høje Tings Velvillie. Med Hensyn til de øvrige Ændringsforslag har jo Mindretallet sluttet sig ganske til, hvad der er foreslaaet af hele Udvalget eller Flertallet.

Berthelsen: Jeg vil blot ganske kort omtale Ændringsforslag Nr. 6, som Flertallet har stillet til § 3, og som gaar ud paa, at i 2det Stykke, Linie 5, ændres „2“ til „2½“. Det Mindretal, hvortil jeg hører, har ikke ment at kunne slutte sig hertil, idet vi finde, at de 2 pCt. ere fuldt tilstrækkelige. Jeg skal derfor anbefale, at man stemmer mod Ændringsforslaget. I øvrigt henholder jeg mig til de Udtalelser, der faldt fra den meget ærede Ordfører.

Finansministeren (Vilhelm Lassen): De Ændringsforslag, der ere stillede af hele Udvalget, kan jeg tiltræde. — Mod Ændringsforslagene under Nr. 1, 2 og 3 har jeg intet at indvende. Ændringsforslaget under Nr. 4 kunde jeg i og for sig godt have undværet; thi jeg tror, at de 4 Mill. Kr. ere tilstrækkelige. Men paa den anden Side kan jeg godt gaa med til at forhøje Fonden til 5 Mill. Kr. Det kan jo ikke skade at have den nogenlunde rigelig.

Ændringsforslag under Nr. 6, der er stillet af et Flertal i Udvalget, vil jeg fraaade. Jeg mener, at naar der i § 3 staaar, at Overskuddet indgaar i Statskassen, naar og saa længe som denne Fond vedbliver at have et af Finansministeren nærmere fastsat Maksimum, der dog ikke maa udgøre mindre end 2 pCt. af de under Fonden hørende Forsikringsgenstandes samlede Værdi, er det fuldkommen tilstrækkeligt, og derfor tror jeg, at man gør Uret i at sætte Procenten op til 2½. Naar man skal træffe en Foranstaltning som denne, er det sikkert fornuftigt at gøre det saaledes, at der dannes en Fond, som er tilstrækkelig til virkelig at kunne afholde disse Udgifter, men det er en Fare at